

Чекаю дня, коли собі скажу:
оця строфа, нарешті, досконала.
О, як тоді, мабуть, я затужу!
І як захочу, щоб вона сконала.
І як злякаюсь: а куди ж тепер?!
Уже вершина, де ж мої дороги?
...Він був старий. Старий він був. Помер.
Йому лизали руки епілоги.
Йому приснився жилавий граніт.
Смертельна туга плакала органно,
Він Богом був. І він створив свій світ.
І одвернувся: все було погано.
Блукали руки десь на манівцях,
тьмяніли фрески і пручались брили.
Були ті руки в саднах і в рубцях —
усе життя з камінням говорили.
Вже й небо є. А стелі все нема.
Пішли дощі. Хитались риштування.
Внизу ревля і тюкала юрма.
Вагою пензля металися вагання.
А він боявся впасти на юрму.
Сміялись в спину скіфи і етруски.
І він зірвавсь. Не боляче йому,
бо він розбився на камінні друзки.
І ось лежить. Нема кому стулить
його в одне на плитах базиліки...
Прокинувся. Нічого не болить.
Все віднялось. І це уже навіки,
Нажився він. І недругів нажив.
Було йому без року дев'яносто.
Життя стужив і друзів пережив,
і умирав зажурено і просто.
Важкі повіки... стежечка сльози...
і жаль безмірний однієї втрати:
"В мистецтві я пізнав лише ази.

Лише ази! Як шкода умирати..."
Земля пером. Чудний був чоловік.
Душа понад межею витривалості.
Щоб так шукати, і за цілий вік —
лише ази! — ні грана досконалості.

Ти, незглибима совісте майстрів,
тобі не страшно навігацій Лети!
Тяжкий був час. Тепер кого не стрів, —
усі митці, художники й поети.
Всі генії.
На вічні терези
кладуть шедеври у своїй щедроті.
Той, хто пізнав в мистецтві лиш ази,
був Мікеланджело Буонарроті.